

LILLESAND FRIKIRKE: Utdrag fra Lillesand Frikirkes (LFK) historie:

(Kilde: Festskrift ved 100 års jubileet for LFK)

Lillesand Frikirke (LFK) ble dannet i 1897, og kan forstås som et lite opprør mot Statskirken i en utkant av Norge. For å forstå litt hvor vi finner røttene til et slikt opprør mot det etablerte og vel utprøvde ser vi litt på det norske samfunnet på den tiden:

Lillesand utviklet seg, i likhet med andre sørlandsbyer til et livlig senter for skipsfart, skipsbygging og handel med trelast i siste halvdel av 1800-tallet. Den sosiale lagdelingen ble sterkere betont: De rike ble rikere på sine seilskip og handel og satt gjerne i store skipperhus. For å drive storhusholdningene i disse var det avgjørende med en stor tjenerstab. Tjenerstaben og arbeiderne bodde under langt mer beskjedne forhold. Små hus rommet gjerne familier med store barneflokker. På skolen gikk barna til de kondisjonerte på formiddagen og alle de andre om ettermiddagen.

På det kirkelige området opplevde Norge store omveltninger utover på 1800 tallet. Prestenes forkynnermonopol ble brutt, og legmanns organisasjoner ble etablert. Frikirkene fikk innpass i den religiøse geografi fra 1850 og framover. I Arendal ble det avholdt et større møte med 7-8000 tilstedeværende. Temaet for møtet var: "Kan Statskirken fyldestgjørende reformeres?" Noen av de tilstedeværende trakk konsekvensen av sitt negative svar og ble med på dannelsen av Den evangelisk lutherske Frikirke i 1877 i Arendal.

Inn i denne tilværelsen hadde frikirkemenighetene i Arendal og Kristiansand bestemt seg for å starte arbeid med sikte på etablering av menighet i Lillesand. Det ble Kristiansand menighet med forstander Asle Findreng som ble den drivende kraft i arbeidet. Møtene ble holdt i hjemmene og lånte lokaler.

Det var problemer i denne første tiden, både i forbindelse med lån av lokaler og utmelding av Den norske kirke. Et avdødt frikirkemedlem ble nektet både klokke og spade da kona skulle begravnes. Kirkeministeren fikk saken, men svaret kom for sent slik at kona ble begravd uten klokker og med frikirkelig spade. En prest skal ha uttalt at de frikirkelige var i slekt med fritenkerne, fordi de hadde Fri i navnet.

Til tross for slike problemer, forteller protokoller om en rik tid i den lille "menigheten" på begynnelsen av 1890 tallet. "En mektig ånd var over forsamlingen" forteller protokollen. Motet og troen på at framtidens dagen er lys og lang må ha vokst, for i 1894 bestemte man seg for å bygge kirke. Kirkebygget ble reist der tilbygget for Frikirken er i dag. Palmesøndag 1897 sto bygget ferdig. Noen eksplosjonsartet vekst erfarte man ikke i Lillesand, men flokken av de frikirkelige var likevel ved begynnelsen av 1897 kommet opp i 27 medlemmer - tilsluttet modermenigheten i Kristiansand. Da så man i Kristiansand tiden moden for å oppfordre medlemmene i Lillesand til menighetsdannelse. Noen av de 27 var tvilende til dristigheten i dette foretaket, men etter flere møter ble det den 9.april 1897 fattet enstemmig vedtak om å danne egen menighet.

Kort etter oppstarten hadde menigheten i Lillesand fått kontakt med en svenske tilflyttet i Arendal, E. Eliasson. Eliasson var steinhogger av yrke. Han reiste en del i området og ble flittig benyttet i Lillesand som taler. Eliassons virke ble til stor velsignelse, og mange kom til liv i Gud, og flere sluttet seg til flokken. Hva mer kunne menigheten ønske seg av en predikant? I begynnelsen av 1899 ble det derfor bestemt å kalle "broder Eliasson til Eldste, Predikant og ansvarlig overfor Øvrigheten" Før

kallet ble menigheten konstituert med 2 eldste og 2 diakoner, etter nytestamentlig forbilde. I anbefalingsbrevet til menigheten sto det at Eliasson .."vet at behandle døde og levende stene." Eliasson hadde sjelens frelse som sitt hovedanliggende. Han var en mild og fredelig person. En god del av årsaken til at han virket i Lillesand i 27 år ligger nok her. På det tidspunktet Eliasson ble kalt, var det allerede stor aktivitet blant de frikirkelige. Søndagsskole med solid oppslutning var kommet i gang. Likeledes en ungdomsforening med ansvar for søndagskveldsmøtene. Et "blandetkor" (besto av både kvinner og menn) og en kvinneforening var også startet opp. En av eldstebrødrene i menigheten, baker J. S. Knudsen virket som predikant og reiste mye for søndagsskolen. Han ble til god hjelp i arbeidet.

Det var lenge spørsmål om kvinners stemmerett i Menigheten.

Situasjonen nå:

(Tall fra årsmelding 2009)

I våre dager sitter det kvinner både som diakoner og eldste.

I likhet med i starten har vi en pastor som er opptatt av evangelisering og menneskers frelse.

Så er det bare å håpe at det framdeles hviler "En mektig ånd var over forsamlingen" og at "motet og troen på at framtid- dagen er lys" fortsatt består, selv om den ikke er så lang som for over 110 år siden.

Ved årsskiftet 2009/2010 hadde menigheten:

155 personer i fullt medlemskap, 38 medlemmer som barn, 97 personer i begrenset medlemskap (kun døpt eller konfirmert i menigheten).

Til sammen 290 TOTALT.